

Sygn. akt X GC 546/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2021 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie X Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Joanna Stelmasik
Protokolant:	aplikant sędziowski Jacek Krycki

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2021 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

przeciwko Gminie M. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej Gminy M. S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 214,88 zł (dwieście czternaście złotych i osiemdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 25 lutego 2021 r. do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej Gminy M. S. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwotę 137 (sto trzydzieści siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt X GC 546/21

UZASADNIENIE

W dniu 25 lutego 2021 r. powódka (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. złożyła do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym w którym żądała zasądzenia od pozwanej Gminy M. S. kwoty 258,23 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu.

Postanowieniem z dnia 8 marca 2021 r., sygn. VI Nc-e 258252/21 umorzono postępowanie wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Wobec powyższego pozew z dnia 13 maja 2021 r. powódka wniosła do tutejszego Sądu o zasądzenie od pozwanej Gminy M. S. kwoty 258,23 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu o nadanie klauzuli wykonalności.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że zawarła z pozwaną umowę o przyłączenie nieruchomości pozwanej do sieci elektroenergetycznej powoda. W umowie powódka zobowiązała się do przyłączenia pozwanej do sieci w zamian za

uiszczenie opłaty taryfowej. Pozwana zobowiązała się do zawarcia z powódką umowy sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych w terminie określonym w umowie. Pozwana zobowiązała się też do zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji w terminie nie dłuższym niż 60 dni od dnia doręczenia przez (...) sp. z o.o. w P. informacji o zrealizowaniu prac określonych w umowie. Zgodnie z postanowieniami umowy powódka poinformowała pozwaną o zakończeniu prac związanych z budową przyłącza energetycznego. Pozwana nie dotrzymała terminu na zawarcie umowy o świadczenie usług dystrybucji. Wobec powyższego powódka obciążyła ją karą umowną stosownie do § 9 ust. 2 umowy. W niniejszym postępowaniu powódka dochodzi zapłaty tej właśnie kary umownej wraz ze skapitalizowanymi odsetkami oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu.

Nakazem zapłaty z dnia 31 maja 2021 r. wydanym w postępowaniu upominawczym prowadzonym pod sygn. akt X GNC 1079/21 nakazano pozwanej aby zapłaciła powódce kwotę 258,23 zł wraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 25 lutego 2021 r. wraz z kwotą 107 zł tytułem kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzone do dnia zapłaty, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniosła w tym terminie sprzeciw do tutejszego Sądu.

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu. W uzasadnieniu przyznała zawarcie umowy z powódką, jednak wskazała, że prawidłowa interpretacja postanowień umowy nie wskazuje, by były podstawy do naliczania kary umownej. Od chwili poinformowania pozwanej o zakończeniu budowy przyłącza energetycznego ta miała 210 dni na podpisanie umowy dystrybucji. Biorąc pod uwagę terminy wyznaczone powódce na realizację jej obowiązków wynikających z umowy, powódka powinna poinformować pozwaną o zakończeniu budowy 28 września 2018 r. Tymczasem poinformowała ją znacznie wcześniej. Od 29 września 2018 r. powinno się zatem liczyć termin 210 dni na zawarcie umowy o świadczenie usług dystrybucji. Taka umowa powinna więc zostać zawarta do 26 kwietnia 2019 r. wobec czego pozwana dochowała tego terminu. Nie było podstaw do obciążania jej karą umowną. Pozwana podniosła też, że miała niewielki wpływ na treść postanowień umowy, w szczególności w zakresie terminu zawarcia umowy, jak i w zakresie wysokości kar umownych. Musiała przystać na warunki powódki, gdyż ta ma pozycję dominującą na rynku. Pozwana nie ponosi winy w niedotrzymaniu terminu zawarcia umowy dystrybucji. Nie mogła jej zawrzeć wobec niezakończenia inwestycji. Nie mogła bowiem wykorzystywać energii elektrycznej przed ukończeniem inwestycji. Ewentualne niedotrzymanie przez nią terminu do zawarcia umowy nie było zatem zawinione, a więc kara umowna nie należy się powódce.

W dalszym toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 grudnia 2017 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. (...) Operator) zawarła z Gminą M. S. (Klient) umowę o przyłączenie do sieci nr (...). Przedmiotem umowy było przyłączenie instalacji Klienta w obiekcie oświetlenie uliczne zlokalizowanym w S. ul. (...) dz. Nr 27 do sieci (...) Operator z mocą przyłączeniową o wartości 12 kW na napięciu 0,4 kV oraz określenie praw i obowiązków stron związanych z realizacją i finansowaniem przyłączenia (§ 2 ust. 1 pkt 1.1. - 1.2. umowy).

(...) Operator zobowiązała się do opracowania i uzgodnienia dokumentacji o której mowa w § 3 ust. 4, a w zakresie określonym w § 3 ust. 1 i ust. 2 podjęcia działań o których mowa w § 3 ust. 6 umowy. Opracowanie dokumentacji miało nastąpić w terminie 5 miesięcy od dnia zawarcia umowy. Wystąpienie z odpowiednimi wnioskami do właściwych organów oraz uzyskanie przez (...) Operator decyzji wymaganych dla budowy przyłącza lub dokonania niezbędnych zmian w sieci miało nastąpić zgodnie z obowiązującymi przepisami i uzależnione jest od uprzedniego uzyskania wymaganych przepisami uzgodnień, pozwoleń i opinii, a w szczególności prawa do dysponowania nieruchomościami na cele budowlane w tym stosownych zgód właścicieli gruntów, przez które przebiega lub miałyby przebiegać sieć energetyczna. Prawo do dysponowania nieruchomościami (...) Operator miała uzyskać z zachowaniem zasad

rachunku ekonomicznego oraz zasady ekwiwalentności świadczeń i zapewnienia ochrony interesu odbiorców energii elektrycznej przed nieuzasadnionym poziomem stawek opłat za usługi dystrybucji (§ 4 ust. 1 umowy).

(...) Operator zobowiązała się do realizacji przyłącza oraz niezbędnej zmiany w sieci o której mowa w § 3 ust. 1 i ust. 2 w terminie 4 miesiące od dnia uzyskania wymaganych ostatecznych decyzji administracyjnych i spełnienia innych wymogów wymaganych prawem (§ 4 ust. 2 umowy).

Klient (Miasto S.) zobowiązał się do zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji lub przedstawienia zawartej umowy kompleksowej w terminie nie dłuższym niż 210 dni od dnia doręczenia informacji o zrealizowaniu przez (...) Operator prac określonych w § 3 ust. 1 i ust. 2 przy uwzględnieniu terminów realizacji przyłączenia określonych w § 4 ust. 1 i ust. 2 umowy (§ 6 ust. 2 umowy).

W przypadku niedotrzymania przez (...) Operator terminów określonych w § 4 Klient miał prawo naliczania kar umownych w wysokości 1,58 zł za każdy dzień opóźnienia, łącznie jednak nie więcej niż 789,48 zł (§ 9 ust. 1 umowy).

W przypadku niedotrzymania przez którąkolwiek ze stron zobowiązań wynikających z § 6 ust. 2 lub ust. 3, strona odpowiedzialna za opóźnienie zobowiązana była do zapłacenia drugiej stronie kary umownej w wysokości 1,58 zł za każdy dzień opóźnienia, łącznie jednak nie więcej niż 789,48 zł (§ 9 ust. 2 umowy).

Niesporne, nadto:

Dowód:

- umowa o przyłączenie do sieci nr (...) k. 14 - 16

Umowa z dnia 28 grudnia 2017 r. o przyłączenie do sieci nr (...) była jedną z wielu umów zawieranych między (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. a Gminą M. S.. Standardowo w podobnych umowach przewidziany jest termin 60 dni na zawarcie umowy o świadczenie usług dystrybucji. W wyniku prośby Wydziału Inwestycji Miejskich Urzędu Miasta S. w umowie z dnia 28 grudnia 2017 r. przedłużono termin do zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji do 210 dni. Przedłużenie terminu nastąpiło z uwzględnieniem terminu realizacji inwestycji przy ul. (...) na osiedlu (...) w S., której dotyczyć miało przyłączenie.

Dowód:

- umowa o przyłączenie do sieci nr (...) k. 14 - 16
- pismo z 18 grudnia 2017 r. k. 35 - 36
- odpowiedź z 20 grudnia 2017 r. k. 37 - 38
- zeznania J. N. k. 96 - 98

Pismem z dnia 26 marca 2018 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. poinformowała Gminę M. S. o zakończeniu prac związanych z budową przyłącza energetycznego zgodnie z zawartą umową z dnia 28 grudnia 2017 r. o przyłączenie do sieci nr (...). Jednocześnie przypomniała o wynikającym z umowy obowiązku zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji w terminie 60 dni oraz o karach umownych w razie niewywiązania się z tego obowiązku. Wskazane pismo został doręczony Gminie M. S. 28 marca 2018 r.

Dowód:

- pismo z 26 marca 2017 r. wraz z potwierdzeniem odbioru k. 71- 72v

W dniu 30 listopada 2018 r. Gmina M. S. zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. umowę nr (...) kompleksową sprzedaży energii elektrycznej wraz z usługą dystrybucji energii elektrycznej na potrzeby obiektów wskazanych w załączniku nr 3 do umowy. Wśród obiektów nie było oświetlenia ulicznego zlokalizowanego w S. ul. (...) dz. Nr 27.

Aneks z dnia 12 kwietnia 2019 r. nr (...) do umowy nr (...) z dnia 30 listopada 2018 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. zmieniły treść załącznika nr 3 do umowy - wykazu obiektów, poprzez dodanie 2 nowych obiektów, w tym oświetlenia ulicznego przy ul. (...) w S. Dz. Nr 27.

Dowód:

- umowa z dnia 30 listopada 2018 r. nr (...) / (...) wraz z załącznikami k. 39 - 58
- aneks do umowy k. 60

Wobec niepodpisania w ustalonym terminie umowy dystrybucji energii elektrycznej, zgodnie z postanowieniami umowy z dnia 28 grudnia 2017 r. o przyłączenie do sieci nr (...), (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. naliczyła Gminie M. S. kary umowne, stosownie do postanowień § 9 ust. 2 umowy. Kary umowne dotyczyły okresu od 28 listopada 2018 r. do 19 marca 2019 r. oraz od 20 marca 2019 r. do 17 kwietnia 2019 r.

Gmina M. S. nie zapłaciła kar umownych.

Niesporne, nadto:

Dowód:

- noty obciążeniowe k. 17 - 17v

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części. Podlegało oddaleniu w zakresie żądania skapitalizowany odsetek do dnia wniesienia pozwu oraz co do żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, a także w zakresie żądania kary umownej za okres od 12 - 17 kwietnia 2019 r.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony oraz na podstawie zeznań świadka J. N.. Prawdziwość dokumentów ani ich treść nie były kwestionowane przez strony, a i Sąd nie znalazł żadnych powodów do odmówienia im waloru wiarygodności. Na wiarę zasługiwały też zeznania świadka J. N., który w zasadzie potwierdził treść dokumentów oraz opisał okoliczności zawarcia umów oraz przebiegu inwestycji. Zeznania świadka zasługiwały na wiarę co do faktów, były natomiast nieistotne dla oceny interpretacji zapisów umownych i ich skutków dla rozstrzygnięcia niniejszego sporu, gdyż kwestia ta leży w gestii Sądu.

Stan faktyczny w przedmiotowej był w przeważającym zakresie bezsporny. Strony nie negowały ani faktu zawarcia umowy, ani jej treści, ani daty zawarcia umowy o dystrybucję energii elektrycznej w późniejszym terminie. Spór wynikał z tego, że strony odmiennie interpretowały postanowienia umowy i wywodziły odmienne skutki zwłaszcza co do określenia terminów wskazanych w § 4 umowy. Strona pozwana kwestionowała też obciążenie jej karą umową z uwagi na brak wpływu na treść umowy.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że umowa o przyłączenie do sieci jest odpłatną, pozakodeksową umową cywilnoprawną z publicznoprawnym obowiązkiem jej zawarcia po stronie przedsiębiorstwa energetycznego, a jej specyfika wynika z przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku – Prawo energetyczne oraz celu jej zawarcia. Zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem lub dystrybucją paliw gazowych lub energii jest obowiązane do zawarcia umowy o przyłączenie do sieci z podmiotami ubiegającymi się o przyłączenie do sieci, na zasadzie równoprawnego traktowania, jeżeli istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci i dostarczania tych paliw lub energii, a żądający zawarcia umowy spełnia

warunki przyłączenia do sieci i odbioru. Z kolei art. 7 ust. 2 tejże ustawy wskazuje postanowienia jakie co najmniej powinna taka umowa zawierać. Postanowieniem takim jest między innymi wysokość opłaty za przyłączenie.

Podstawą prawną powództwa był art. 483 § 1 k.c. w zw. z art. 484 § 1 k.c. W myśl art. 483 § 1 k.c. można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Stosownie zaś do treści art. 484 § 1 k.c. w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przenoszącego wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły.

Strony niniejszego postępowania zawarły w § 9 ust. 2 umowy z dnia 28 grudnia 2017 r. o przyłączenie do sieci nr (...) postanowienie o karach umownych w razie niedochowania terminów określonych w § 6 ust. 2 lub ust. 3 umowy. Kluczowe dla niniejszego postępowania było zatem ustalenie czy ziszczyły się przesłanki konieczne dla obciążenia którejś ze stron karami umownymi.

W ocenie Sądu zaszyły przesłanki do obciążenia strony pozwanej karą umowną stosownie do postanowień § 9 ust. 2 umowy. Strona pozwana nie dochowała bowiem terminu określonego w § 6 ust. 2 tj. 210 dni, na zawarcie umowy o świadczenie usług dystrybucji lub przedstawienia zawartej umowy kompleksowej w terminie nie dłuższym niż 210 dni od dnia doręczenia informacji o zrealizowaniu przez (...) Operator prac określonych w § 3 ust. 1 i ust. 2 przy uwzględnieniu terminów realizacji przyłączenia określonych w § 4 ust. 1 i ust. 2 umowy. Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego informacja o zrealizowaniu przez (...) Operator wskazanych prac została pozwanej dostarczona 28 marca 2018 r. Termin 210 dni na zawarcie umowy dystrybucji zaczął więc swój bieg od dnia następnego tj. od 29 marca 2018 r. i upływał w dniu 25 października 2018 r. Wobec powyższego naliczenie kar umownych od 28 listopada 2018 r. należało uznać za uprawnione (a nawet opóźnione w stosunku do możliwości jakie dawała powódce umowa).

Pozwana próbowała wskazywać, że termin 210 dni powinien być liczony od 29 września 2018 r. tj. 9 miesięcy od dnia zawarcia umowy, albowiem powódka miała 5 miesięcy na uzyskanie odpowiednich zgód i sporządzenie dokumentacji (§ 4 ust. 1 umowy) oraz 4 miesiące na realizacji przyłącza oraz niezbędnej zmiany w sieci (§ 4 ust.2 umowy). Pozwana nie ma jednak racji, że zastrzeżenie powódce takich właśnie terminów wiązało się z koniecznością realizacji obowiązków przez powódkę właśnie ostatniego dnia każdego z tych terminów. Postanowienia umowy nie wskazywały na taką konieczność. Wyznaczenie jednej ze stron terminu określonego w dniach czy miesiącach świadczy o tym, że strona ta może zrealizować dany obowiązek w dowolnym czasie byleby przed upływem tego terminu. Terminy te zastrzegają i zabezpieczają maksymalny czas wykonania danych czynności. Gdyby stronom zależało na precyzyjnym określeniu terminów wykonania poszczególnych obowiązków umownych nie było przeszkód do określenia ich datami dziennymi. Sposób określania terminów przyjęty w umowie wskazuje, że strona powodowa miała od dnia zawarcia umowy (...) miesięcy na uzyskanie odpowiednich zgód i sporządzenie dokumentacji oraz po wykonaniu tych czynności kolejne 4 miesiące na realizacji przyłącza oraz niezbędnej zmiany w sieci. Powódka zmieściła się w tych terminach i już w marcu 2018 r. poinformowała pozwaną o realizacji przyłącza. Wobec powyższego termin na zawarcie umowy dystrybucji zaczął swój bieg już w marcu 2018 r. Interpretacja pozwanej, że bieg ten rozpoczął swój bieg dopiero 29 września 2018 r. (a więc po upływie pełnych 5 i 4 miesięcy od zawarcia umowy) jest błędna i wiąże się z nieprawidłową, życzeniową interpretacją postanowień umowy.

Należy zauważyć, że strona pozwana nie wykazała by w jakikolwiek sposób odniosła do pisma z dnia 26 marca 2018 r. informującego o zakończeniu budowy przyłącza energetycznego i przypominającemu o obowiązku zawarcia umowy dystrybucyjnej w określonym czasie. W szczególności nie wskazywała na nieprawidłowość terminu wykonania przyłącza czy nie wzywała do przedłużenia terminu w związku z przedwczesną - jej zdaniem - realizacją postanowień umowy przez powódkę.

W tym stanie rzeczy należy uznać, że strona pozwana nie zawarła w określonym w umowie terminie umowy dystrybucyjnej, a zatem obciążenie jej przez powódkę karami umownymi było uzasadnione.

Chybiony jest argument sugerujący brak wpływu pozwanej na treść umowy, w tym w zakresie terminu zawarcia umowy oraz odnośnie kar umownych. Przeczą temu dokumenty przedłożone przez samą pozwaną. Standardowym terminem na podpisanie umowy dystrybucyjnej stosowanym przez powódkę jest termin 60 dniowy. Pismem z dnia 18 grudnia 2017 r. Wydział Inwestycji Miejskich Urzędu Miasta S. poprosił o wydłużenie w umowie z dnia 28 grudnia 2017 r. termin do zawarcia umowy o świadczenie usług dystrybucji do 210 dni. Wskazana prośba została uwzględniona. Nie jest zatem usprawiedliwione stwierdzenie, że pozwana nie miała wpływu na treść umowy, w tym zakresie terminu zawarcia umowy dystrybucyjnej. Mogła sugerować zmianę jej zapisów - co zresztą uczyniła - a jej prośba została uwzględniona. Pozwana nie wykazała by nie akceptowała kar umownych określonych w § 9 umowy z dnia 28 grudnia 2017 r. Nie podjęła jakiegokolwiek kroków w celu negocjacji umowy w tym zakresie. Nie można zatem uznać, że postanowienie umowy w tym przedmiocie były nadużyciem ze strony powódki - tym bardziej, że kary umowne zostały zastrzeżone również na korzyść pozwanej, w razie opóźnienia powódki.

W tym stanie rzeczy powództwo należało uznać za uzasadnione w przeważającym zakresie. Jak już wskazano powódka miała prawo naliczać kary umowne już od 26 października 2018 r. Żądała ich jednak za okresy od dnia 28 listopada 2018 r. do 19 marca 2019 r. oraz od 20 marca 2019 r. do 17 kwietnia 2019 r. Żądanie za okres od 28 listopada 2018 r. do 19 marca 2019 r. oraz od 20 marca 2019 r. do 12 kwietnia 2019 r. należało uznać za uzasadnione. Nieuprawnione było jednak żądanie kary umownej do 17 kwietnia 2019 r. Z przedłożonych przez strony dokumentów wynika, że do podpisania umowy dystrybucyjnej w zakresie inwestycji przy ul. (...) w S. doszło na podstawie aneksu z dnia 12 kwietnia 2019 r. do umowy z dnia 30 listopada 2018 r. Z dniem 12 kwietnia 2019 r. pozwana spełniła zatem ciężący na niej obowiązek zawarcia umowy, który zabezpieczony był karą umowną. Żądanie podlegało zatem oddaleniu w zakresie kary umownej za okres od 12 - 17 kwietnia 2019 r. tj. za 5 dni.

Powództwo podlegało oddaleniu również w zakresie kwoty dochodzonej tytułem skapitalizowanych odsetek. Powódka nie wskazała za jaki okres skapitalizowała odsetki. Wskazała jedynie, że dokonała kapitalizacji za okres od dnia wymagalności kwoty aktualnego salda do dnia sporządzenia pozwu. O ile datę wniesienia pozwu Sąd jest w stanie ustalić o tyle data wymagalności roszczenia nie została przez powódkę wskazana. Świadczenie z tytułu kary umownej staje się wymagalne w myśl art. 455 k.c. po wezwaniu dłużnika do wykonania. Powódka przedłożyła do akt noty obciążeniowe i wezwanie do zapłaty jednak nie przedłożyła dowodu doręczenia żadnego z tych dokumentów pozwanej. Na poszczególnych dokumentach są również wskazane inne daty płatności. Nie sposób zatem wskazać od jakiej daty powódka naliczała odsetki. Co więcej, z pozwu wynika, że powódka naliczała odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych i to tego rodzaju odsetek dotyczyła kapitalizacja. Powódce nie należały się jednak odsetki tego rodzaju. Powyższe skutkowało oddaleniem powództwa także w zakresie kwoty dochodzonej tytułem skapitalizowanych odsetek.

Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 214,88 zł tytułem kary umownej za okres od 28 listopada 2018 r. do 12 kwietnia 2019 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu tj. 25 lutego 2021 r. Transakcja handlowa to transakcja zawarta między podmiotami wskazanymi w art. 2 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 424), która przewiduje wynagrodzenie za dostawę towarów lub świadczenie usług. Brak jest podstaw, aby definicję tę rozciągać na wszelkie możliwe roszczenia, które powstają niejako przy okazji transakcji handlowej. Mowa tu w szczególności o roszczeniach o zapłatę kary umownej bądź odszkodowania związanego z niewłaściwym wykonaniem umowy. O ile bowiem sama umowa może zostać uznana za transakcję handlową, to jako niedopuszczalne jawi się kwalifikowanie jako transakcji handlowej wszelkich wynikających z niej roszczeń tylko dlatego, że pozostają w związku z transakcją handlową (zob. P. Dolniak [w:] Przeciwdziałanie nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. Komentarz, Warszawa 2021, art. 4). Opóźnienie z zapłatą kary umownej, o której mowa w art. 484 k.c. jako świadczenie pieniężne nie rodzi skutków wynikających z ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (zob. wyrok SN z 15.11.2017 r., II CSK 122/17, LEX nr 2428772). Powództwo podlegało zatem oddaleniu również w zakresie żądania odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wniesienia pozwu, gdyż powódce należały się odsetki ustawowe za opóźnienie.

Rozstrzygnięcie o kosztach oparto o art. 100 zd. 2 k.p.c. w myśl wskazanego przepisu w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Powództwo zostało uwzględnione w przeważającym zakresie, a podlegało oddaleniu jedynie co do roszczeń o charakterze odsetkowym oraz co do kwoty kary umownej za 5 dni (co stanowiło kwotę 6,32 zł), stąd należy uznać, że powódka wygrała sprawę i należy jej się zwrot kosztów od pozwanej. Na koszty złożyły się kwota 30 zł tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 90 zł jako wynagrodzenie pełnomocnika (§ 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie).